

Suzy calcă în străchini

Suzy se mișca repede. Avu timp să urce scările și să bată la ușa laboratorului înainte ca șerpii să-și agite cozile. Doc spuse: „Intră“, fără să-și ridice ochii de la microscop.

Suzy rămase în prag. Ținea într-o mână o prăjitură enormă și în cealaltă, o pungă de hârtie plină cu sticle de bere.

— Ce mai faceți? întrebă ea respectând buna-cuviință.
Doc ridică ochii.

— Ah! Bună ziua! Dumnezeule, ce e asta?

— O prăjitură făcută de Joe Spilcuitu’.

— Și pentru ce? întrebă Doc.

— Probabil pentru că Fauna i-a comandat-o.

— Sper că vă plac prăjiturile, zise Doc.

Suzy râse.

— Probabil că nu-i o prăjitură de mâncat. E o prăjitură de privit. Fauna vă trimite, de asemenea, și bere.

— Berea-mi place mai mult. Ce dorește Fauna?

— Nimic.

— Ce ciudat!

— Unde să pun prăjitura? întrebă Suzy.

Atunci Doc se uită la Suzy, Suzy se uită la Doc, avură amândoi aceeași idee și izbucniră în râs. Lui Suzy, cu gura până la urechi, îi curgeau lacrimile. Doc, cu capul lăsat pe spate, își plesnea coapsele și hohotea. Era atât de plăcut să râzi, că încercară să prelungească acest moment de încântare.

— Trebuie să mă șterg la ochi, zise Suzy.

Așeză prăjitura pe cușca cu șerpi și un fâșâit infernal umplu camera. Suzy sări cât colo.

— Ce e asta?

— Șerpi cu clopoței.

— Ce faci cu ei?

— Le extrag veninul și îl vând.

— Eu n-aș putea trăi în casă cu jivinele astea murdare.

— Nu sunt murdare. Își schimbă chiar și pielea. E mai mult decât fac oamenii.

— Le detest, spuse Suzy, înfiorându-se.

— Le-ai iubi dacă le-ai cunoaște.

— Ei bine, nu țin deloc să le cunosc. Sunt murdare.

Doc, așezat picior peste picior în fotoliu, se lăsă pe spate.

— Asta e meseria mea, zise. Șerpii sunt mai curați decât majoritatea animalelor. De ce spui că sunt murdari?

Suzy îl privea indiferentă.

— Vrei să știi?

— Desigur.

— Pentru că ai vorbit-o de rău pe Fauna.

— Asta n-are nimic de-a... Ce-am zis?

— Ai zis că Fauna încearcă să obțină ceva de la tine, în timp ce ea voia numai să fie amabilă.

Doc clătină încetișor din cap.

— Văd că te-ai răzbunat insultându-mi șerpii.

— Te-ai prins! Nimeni n-are voie s-o vorbească de rău pe Fauna de față cu mine.

— Era doar o glumă, spuse Doc.

— Nu s-ar zice.

— Fauna e una dintre cele mai bune prietene ale mele, zise Doc. Hai să bem și să ne împăcăm.

— De acord, spuse Suzy, pentru că ai făcut tu primul pas.

Doc zise:

— Te rog să-i transmiți felicitările mele lui Joe Spilcuitu’.

— E cu glazură de bezea, spuse Suzy.

— Spune-i și Faunei că berea ei mi-a salvat viața.

Fața lui Suzy se destinse.

— Bine, zise. Unde e desfăcătorul?

— În chiuvetă, în spatele tău.

Suzy puse cele două sticle deschise pe masa de lucru a lui Doc.

— Ce faci acolo? întrebă ea.

— Lamele. Pentru început, pun spermă de stea de mare și ovule în fiecare dintre aceste pahare. Apoi, din jumătate în jumătate de oră, opresc dezvoltarea care are loc, omorând embrionii, și când am seria întregă o așez pe o lamelă ca asta unde se poate vedea întregul proces de transformare.

Suzy se aplecă și spuse:

— Nu văd nimic.

— Sunt prea mici. O să ți le arăt la microscop.

Suzy se îndreptă.

— De ce faci asta?

— Pentru ca studenții să poată vedea cum se formează o stea mare.

— Și de ce vor să știe asta?

— Pentru că procesul e același ca la oameni.

— Atunci, de ce nu studiază oamenii?

Doc râse.

— E puțin mai dificil să omori din jumătate în jumătate de oră bebeluși nenăscuți. Poftim, uită-te.

Așeză o lamelă sub microscop.

Suzy se aplecă deasupra microscopului.

— Dumnezeu mare! exclamă. Oare și eu am fost ca astea?

— Ceva pe-aproape.

— De fapt, uneori încă mă mai simt așa. Să știi, Doc, că ai o meserie cam ciudată... cu toate animalele astea.

— Sunt altele mult mai ciudate, spuse el sec.

Suzy împietri locului.

— Vrei să spui, meseria mea? Ce, nu-ți place meseria mea?

— Că-mi place sau nu, n-are importanță. Cert e că există. Dar, după părerea mea, a ta e un surogat trist de iubire, un surogat plin de singurătate.

Suzy își propti mâinile în șolduri.

— Și tu ce-ai? Gângăanii, șerpi? Pute aici. Nu s-a mai măturat de ani de zile. N-ai un costum ca lumea să pui pe tine. Nici nu-ți mai aduci aminte când ai luat ultima masă caldă și stai aici și împerechezi gângăanii. Asta ce fel de surogat e?

În vremurile bune de altădată, pe Doc l-ar fi distrat toate astea, dar acum că era cu garda jos, furia fetei îl tulbura.

— Fac ce vreau, zise. Trăiesc cum vreau. Sunt liber, înțelegi? Sunt liber să fac ce vreau.

— N-ai absolut nimic, spuse Suzy. Animale și șerpi și o casă murdară. Pun pariu că ți-a dat una papucii. Tu cauți un surogat. Ai o nevastă? Nu! Ai o iubită? Nu!

Doc începu să urle:

— Nu-mi trebuie nevastă. Am toate femeile pe care le doresc.

— Femei sau o femeie, nu-i totuna, zise Suzy. Un bărbat care știe totul despre femei nu știe nimic despre una singură.

— Ei bine, sunt fericit așa cum sunt.

— Nu ești fericit, spuse Suzy. Ești un mincinos. Și dacă n-ai nevastă, e pentru că nu s-a găsit nici una să te iubească. Cine naiba ar vrea să vină să trăiască într-o șandrama ca asta, plină de șerpi și de gângăanii?

— Cine s-ar sui în pat cu oricine pentru trei dolari? zise Doc cu cruzime.

— Bravo! spuse Suzy cu o voce înghețată. Deștept băiat! Are tot ce vrea! Bravo! Numai unul care scrie un articol și-ar putea permite să vorbească astfel.

— Cine ți-a spus?

— Toată lumea știe! Toată lumea se distrează pe seama ta. Și știi de ce? Pentru ca toată lumea știe că te prefaci. N-o să scrii niciodată nimic pentru că nu poți. Stai aici ca un copil care dezleagă ghicitori.

Văzu că lovise drept la țintă și că vorbele pătrundeau ca niște săgeți. Dintr-odată, i se făcu rușine.

— N-aș fi vrut să spun asta, zise ea cu blândețe. Doamne, tare-aș fi vrut să nu spun asta.

— Poate că-i adevărat, spuse Doc liniștit. Poate ai pus degetul pe rană. Deci toată lumea își bate joc de mine... Toată lumea își bate ioc...

— Mă cheamă Suzy, spuse ea.

— Își bat joc de mine, Suzy?

— N-au dreptul. Am spus asta ca să mă apăr... Jur. Nu am crezut nimic din toate prostiile pe care le-am spus.

— Mie-mi plac lucrurile adevărate, chiar dacă dor. Nu-i mai bine să știi adevărul despre tine? Da, e adevărat, ai dreptate, n-am nimic. Mi-am construit povestea asta cu articolul până am început s-o cred și eu. Un om mic care se crede mare și un imbecil care face pe deșteptul.

— Fauna o să mă omoare, gemu Suzy. O să-mi sucească gâtul. Doc, nu trebuie să iei în serios vorbele unei femei de nimic.

— Ce importanță are de unde vin, dacă ăsta-i adevărul?

— Nu m-am simțit niciodată atât de prost, Doc. Sper că nu ești supărat pe mine.

— Și de ce-aș fi? M-ai împiedicat să fac prostii. Poate ai înăbușit în fașă o nebunie.

— Înjură-mă, zise ea. Dă-mi o palmă.

Doc râse încetisor.

— Ar fi bine să fie așa de simplu.

— Atunci n-am de ales, zise Suzy cu tristețe și îi urlă în față: Vagabond păcătos! Nerod dezgustător! Cine te crezi?

Pe trepte răsunară pași repezi. Becky deschise ușa.

— Suzy, ai întârziat. Au venit Șerpii cu Clopoței. Hai repede! Trebuie să-ți pui rochia aia ca o roșie.

— Se numește „mărul dragostei“, spuse Suzy calm. La revedere, Doc!

Plecă împreună cu Becky.

Doc o privi plecând și spuse cu voce tare:

— Iată, probabil, singura ființă omenească într-adevăr sinceră pe care am întâlnit-o. Își aruncă privirea asupra mesei și strigă: Doamne, Dumnezeule, am uitat cât e ceasul! Târfa naibii! Trebuie s-o iau de la-nceput.

Și aruncă în găleată tot ce lucrase până atunci.